

g/ 90% van Catalonië wordt van energie en licht voorzien door de Barcelona Light and Power Cy. (Barceloneesche licht- en kracht mij.), door Sido, Brussel, gecontroleerd. In 1934 bedroeg het kapitaal \$ 39.600.000 (f 29.700.000)

h/ Spoorwegaanleg. 87.000.000 pesetas (f 17.500.000) kapitaal van de Santander-Mediterraneo met 63.000.000 pesetas vorderingen op de staat voor spoorwegaanleg Santander - Burgos - Calataynd.

2/ Frankrijk

a/ Spoorwegaanleg, hoofdaandeel hierin van Rothschild en Peress. Voornaamste mijnbouw- en smelterijen belangengroep is de Societe Miniere et Metallurgique Penarroga (Maatschappij van mijnbouw en metaalindustrie), noordoostelijk van Cordoba. Kapitaal 309.000.000 francs (f 30.900.000)

b/ Kalimijnen Suria 30.000.000 pesetas kapitaal, ten noorden van Barcelona. (f 6.000.000)

c/ Union Española de Explosivos te Bilbao met 60 miljoen pesetas (springstoffenfabriek - f 12.000.000)

3/ België

a/ Compagnie Royale Asturienne des Mines (Koninklijke Asturische Mijnbouw Maatschappij) 279 miljoen belg. francs (f 13.950.000). Kolen, ijzer, lood, zink in Oviedo, Santander en Jaen (Andalusia)

4/ Zwitserland

Electriciteit te Sevilla, gecontroleerd met 75.000.000 pes. (f 15 milj)

5/ Versenigde Staten

a/ Sevilla Congo Armstrong (kwik) 35.000.000 pesetas (f 7.000.000)

b/ Ford Motor Iberica de Barcelona 15.000.000 pesetas (f 3.000.000)

c/ Telefonica Nacional met 500.000.000 pesetas (f 100.000.000) en een dochtermaatschappij Standard Electrica met 23.000.000 pesetas.

Rectificatie

In het artikel over Palestina, dat in de vorige PIO werd afgedrukt, zijn eenige zinstorende drukfouten geslopen.

Blz. 3, 7, 8 staat Frans Jordanië moet zijn Trans Jordanië.

Blz. 3 punt 6 De landstaten zijn... moet zijn: de landstaten zijn... Jiddiah moet zijn: Jiddisch

Blz. 5 eerste alinea. Cypem moet zijn Cyprus

Blz. 7 punt 10 Barlaj moet zijn Barclay

punt 11 (tabel) In kolom 1932 moeten de percentages zijn: 35%, 47% en 18%.

Blz. 11 tweede alinea, 3e à 4e regel van onderen "Ontvorming" moet zijn "ontplooiing".

Verantwoording vrijwillige bijdragen 11 Sept. - 7 Oct. '36:

B.W. f 1.50 N.N. f 1.- N.N. f 0.10 allen te Z. Haarlem f 6.-

W.B. f 0.50 J.M. 25 R.L.W. 25 v.d.W. 15 N.N. 100 B. 50 Fr.Br. 25 R.L.W. 50 J.S. 5 Pl. 10 E.W.L. 100 L.B. 10 div. 57 W.B. 15 R. 100 L.S. 10 F. 10 H.B. 90 allen te A. A.J.K. te R. f 5.-

K. 25 A. 20 allen te E.H. de B. te A. f 0.17

Door de devaluatie zijn onze kosten voor papier, stencils en inkt met 30% gestegen. De inkomsten van de brochureverkoop veranderen natuurlijk niet. Dat wil zeggen, dat alles moet worden goedge maakt door de vrijwillige bijdragen, die daartoe minstens met 60% moeten stijgen!

P. I. C. **PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN**

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Soc. Inst. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwrichting van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.

De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten wekken de arbeiders in den strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internationa-

le Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFS-ORGANISATIES!

Regende jaargang No. 17.
November 1936 No: 1.

**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIES!
ILLUSTRATIES VAN DE ONTWIKKELING
IN HET REVOLUTIONAIRE
SPANJE**

De strijd aan de fronten.

Sinds we ons laatste artikel over "Het anarcho-syndikalisme in de Spaansche revolutie" schreven, heeft de toestand zich nog steeds verder ontwikkeld in de richting van een terugdringen van de revolutionaire arbeiders. De ring, die de fascistten rondom Madrid hebben getrokken wordt steeds steviger, hun gemechaniseerde troepen, rijkelijk voorzien van Italiaansche en Duitse tanks, groote bommenwerpers, verdragend geschut, enz., verpletteren de tegenstand van de slechtgewapende en slecht-georganiseerde arbeidersmilities. Het enthousiasme en de heldenmoed aan de kant van de arbeiders mogen enorm zijn, tenslotte zijn ze niet opgewassen tegen de kracht van een met de meest moderne oorlogsmiddelen uitgerust leger met bekwame officieren. Het eenige, wat Madrid van een verovering door de fascistten kan redden - waarbij het mogelijk is, dat de verbitterde strijd niets anders dan puinhoopen over zal laten - zijn: moderne wapens, tanks, vliegtuigen, en wat er meer noodig is, en een organisatie van de verbrokkelde strijdkrachten.

Enkele beschrijvingen in het Vlaamsche blad "Liga-Sinjaar", uitgegeven door de Internationale Socialistische Anti Oorlogs Liga, werpen een schel licht op dit gebrek aan organisatie aan de kant van de arbeiders en de sabotage van de verdediging door de Volksfrontregering. In het nummer van 10 Oktober vinden we onder het hoofd "Madrid bedreigd, gevolg van 'Demokratische laksheid'" de volgende beschouwing:

"Indien Madrid valt zal het niet bewijzen dat het fascisme door de Spaansche massa is gewild. Die massa wil het niet. Indien het monster Madrid veroverd zal het het uitsluitend te danken hebben aan de laksheid en de halfslachtigheid van de burgerlijke democratie, die, zooals we meermaals hebben aangetoond, onbekwaam is zich tegen het fascisme te verdedigen. Immers zij moet dan kiezen: fascisme of socialisme, want het kapitalisme kan niet meer bestaan in een 'burgerlijke democratie'.

In Spanje werd de sociale revolutie door de rebellen uitgelokt. Zij zijn konsekwente contra-revolutionairen. Zij kunnen slechts verslagen worden door konsekwente revolutionairen,

die den opgelegden burgeroorlog voeren zonder aarzelen, zonder zwakte zonder genade.

Dat hebben de regeeringen van Madrid niet gedaan. Een burgerlijke regeering kan geen revolutie leiden, zij kan ze slechts ondermijnen. Een koalitieregeering zoals deze thans te Madrid aan de macht is, kan het ook niet, want, indien de socialisten en kommunisten die er in zitten werkelijk revolutionair willen optreden, zouden zij dadelijk stuiten op het verzet van de burgerlijke kollega's, die meer denken aan een mogelijk compromis met de rebellen dan aan het indelhand werken van de sociale revolutie.

In deze toestand schuilt het geheim van de zwakte der regeeringstroepen, onafgezien het gebrek aan wapens. Zulke regeering kan de noodzakelijke eenheid onder de arbeiders- en boerenmassa's, die reeds zoo dikwijls bedrogen werden door zulke regeeringen, niet tot stand brengen. En in de geschapen verhoudingen vechten arbeiders en boeren in de mate dat zij weten werkelijk wat te verdedigen te hebben. Voor de 'demokratie' alleen vecht een arbeider niet meer. Hij zal het wel doen voor de sociale demokratie, dus tegen elken vorm van kapitalistische dictatuur, fascistische of democratische.

Het zou ons geenszins verwonderen later te vernemen dat in de regeering van Madrid, in de legerleiding en de administraties veraders zaten.

Om zich een gedacht te vormen van de gevolgen van het weifelend optreden van Madrid, van de tegenwoordigheid eener burgerregeering, vermelden wij het volgende dat we lezen in de persberichten van het komitee der militie van Barcelona, in datum van 30 September.

De veel te laat opgerichte dienst van tegen-spionage heeft te Madrid een groote, goed georganiseerde spionnagedienst van de rebellen ontdekt. Dit na twee maanden burgeroorlog. Maar lees verder.

Talrijke jonge fascistien behoorende tot de aristokratie, hadden zich laten inlijven bij de militie en waren er vooral in geslaagd plaatsen te veroveren in de burelen van de militie.

Dit getuigt van een misdadige lichtzinnigheid bij de aanwerving van de militianen!

Er is nog erger. In dezen burgeroorlog bestaat 't schandelijk stelsel van de 'oorlogstanten' dat we tijdens den oorlog gekend hebben en dat erop gericht was rijke dames in de gelegenheid te stellen hun vaderlandsche liefde te betuigen aan de frontsoldaten.

Welnu, de militianen onderhielden met hun 'tanten' een briefwisseling waarin zij getrouw den toestand aan het front afschilderden. Deze inlichtingen werden overgemaakt aan de rebellen of werden gebruikt om in de stad allerlei alarmeerende geruchten te verspreiden en paniekstemming te verwekken.

Het persbericht zegt, dat dank zij haar kranig optreden de tegen-spionage er in gelukt is bijna gansch het spionnagenest uit te roeien.

't Is mogelijk en wij willen dit voor klinkende munt aanvaarden. Maar men stelt zich de vraag of men ook hier weeral niet 'de put gevuld heeft wanneer het kalf verdronken was.'

De persberichten van 2 Oktober deelen mede dat tot dien spionnagedienst 3000 personen behoorden en dat ze allen gevangen zijn."

En aan een ander artikel, van de hand van Frans Liebaers, die een bezoek aan het Catalaansche front heeft gebracht, en nu een beschrijving van zijn bevindingen geeft, ontleenen we het volgende:

"Wanneer ik de kolonleider Durutti, aan 't front van Saragossa verliet, overhandigde Durutti mij de oproep tot onze arbeiders, die in Liga Sinjaal van verleden week verscheen. Tot mijn groote verbazing stelde ik vast dat het papier waarop die tekst getypt was, de initialen C.N.T. en F.A.I. droeg.

Waarom? Is Durutti aan het Front de leider van de C.N.T., van de F.A.I. of is hij daar de leider van de Antifascistische militie?

Want al de militianen worden naar 't front gestuurd door het Centraal komitee van de A.F.M. en treden er op onder een leiding. Is het dan niet verbazend den groepegest op zulke wijze officieel in het Algemeen Kwartier van een kolonleider te zien naar voren treden.

Naar mijn bescheiden meening moet er slechts een militie zijn, onder een door allen aanvaarde leiding. Aan 't front zou slechts een organisatie mogen vertegenwoordigd zijn: het Centraal Komitee van de A.F.M.

Ik heb dat bij Durutti vastgesteld, maar het is zeker dat dezelfde toestand bestaat op de andere fronten.

Alleman is zich te Barcelona bewust van de noodzakelijkheid aan dien toestand een einde te stellen. Alleman wijst met nadruk op de behoefte aan sterkere tucht en groter saamhoorigheid; maar intussen kijkt de eene te eel naar den andere en gedurende al dien tijd wordt niet genoeg naar den vijand gekeken."

"TE WEINIG WAPENS.

't Is niet noodig dat ik daarover uitwijk. Iedereen weet dat de militianen te weinig, veel te weinig wapens hebben. De rebellen zijn omtrent met gansch het leger en met al het oorlogsmateriaal op loop gegaan.

In Catalonië is niet de minste wapennijverheid. De achter-eenvolgende regeeringen te Madrid hebben het oprichten van wapenfabrieken in Catalonië steeds verhinderd omdat dit volk steeds streed tegen Madrid, voor zijn nationale onafhankelijkheid.

Er zijn dus te weinig wapens. Dat wil zeggen, dat al de beschikbare wapens aan 't front zouden moeten zijn. Welnu, dit is niet het geval. In Barcelona wandelen duizenden geweren die beter aan 't front zouden zijn, waar vele militianen er zonder zijn.

De verschillende partijen en vakbonden houden nuttelooze propagandawandelingen met hun militianen. Bij de eene valt dit meer op dan bij de andere. De lokalen en gebouwen van partijen en vakbonden zijn zoo bewaakt alsof elk oogenblik een fascistische aanval te vreezen is... wat geenszins het geval is.

Bij het aanschouwen van dit schouwspel, bij nader onderzoek komt men tot de conclusie - waarom zou ik het niet neerschrijven? - dat de verschillende anti-fascistische organisaties elkander wantrouwen en zich tegen elkander wapenen!"

"Toen ik aan het front van Saragossa de voorpost van Oresa bezocht, vond ik daar militianen zonder de "over-all", het officieele militianen uniform - dat nog maar enkele duizenden militianen bezitten. Zij hadden ofwel hun werkpak ofwel hun b a d k o s t u u m ! aan. Een militiaan ging geweldig te keer tegen de groep bezoekers. De z e v e r d e d i g e r v a n d e v r i j h e i d h a d a l s c a r t o u c h i e r e e e n z a k d o e k o m h e t l i j f g e b o n d e n .

Ik oordeelde dit eveneens ongehoord, want in Barcelona wandelen er velen - en niet het minst vrouwelijke militianen - met mooie cartouchières. Ik zeg wandelen, maar de juiste tam is p a r a d e e r e n !

Ik had een raar gevoel, deze militianen in zulken toestand te zien op enkele meters afstand van de goed uitgeruste rebellen en fascistien, want de vijanden liggen er zoo dicht bij elkander, dat ze bij gelegenheid elkander uitschelden. Neen, geen gevoel van medelijden legt mij die opmerkingen in de pen. Wat komt medelijden hier te pas? Maar een gevoel van spijt maakte zich van mij meester omdat ik weet dat het beter k a n e n o m d a t g a n s c h d i e t o t a n d t o t z u l k e a f g r i j s e l i j k e g e v o l g e n k a n l e i d e n .

Op hetzelfde front, maar op een andere sector te Pina, ontdekke ik toestanden die me onwillekeurig deden de vraag stellen: o f h e t h i e r o m e e n o p e r e t t e n o o r l o g g i n g ?

Bij mijn aankomst te Pina krioelde het op het grote plein van kinderen en moeders. De C.N.T. was bezig speelgoed uit te deelen. Ik vond dit eerst aardig, uiterst sympathiek, maar wanneer ik enkele oogenblikken later tot de bevinding kwam, dat ik van op het plein het vijandelijke front kon zien, voelde ik mij met verbazing geslagen. Ik ging enkele meters verder aan 't front. Daar toonde mij een fransche deerde en hoe - houdt u goed - de militianen een nieuwe lijn hadden aangelegd. Niets onnatuurlijks, hé? Maar hoe hadden ze dat gedaan? Een veldtelefoon, natuurlijk! Neen!

Ze hadden eenvoudig nieuwe palen geplant en witte draden van de voorpost in de hoogte, in 't zicht van den vijand dus, naar den kerktoren, de post van den kommandant, aangelegd. Naïviteit! Ongetwijfeld. Maar ook zorgeloosheid. Overdreven zelfvertrouwen. Ook de weerspiegeling van den anarchistischen geest.

Merkwaardig is het hoe de anarchisten bestendig overhoop liggen met hun theorieën en de harde werkelijkheid.

De anarchist Durutti is kolomleider. "Nu ben ik generaal", spotte hij. Maar hij is generaal en hij heeft dat niet te vergeten want hij beschikt over duizenden menschenlevens en in zekere mate over het lot van een heel volk."

Deze beschrijvingen bevestigen slechts, wat we in onze vorige artikelen uiteen hebben gezet over de sabotage door de Volksfront-regering en het gebrek aan organisatie in de strijd. En wat erger is, tot nu toe is er nog niets, dat er op wijst dat in deze toestand spoedig verbetering zal komen.

De eenheid in de strijd kan niet tot stand komen door een compromis tusschen de arbeidersorganisaties, of met de kleinburgerlijke republikeinen, deze eenheid kan slechts tot stand komen over

deze organisaties heen. Dat bewijst de ontwikkeling in Spanje elke dag opnieuw.

Want, zooals Liebaers zegt, de noodzaak van eenheid wordt overal gevoeld, iedereen spreekt erover. En niet alleen dat, maar alle organisaties nemen maatregelen om deze eenheid op hun manier te bewerkstelligen.

De Volksfrontregering om te beginnen, doet alle moeite om op haar manier aan de warboel een eind te maken. Ze grijpt daartoe naar het eenige middel waarover ze beschikt, n.l. door te trachten de vrijwillige arbeidersmilitie aan het leger te onderwerpen. Zeer terecht keeren C.N.T., F.A.I., en P.O.U.M. zich met alle kracht tegen dit streven, dat, wanneer het succes had, de revolutionaire strekkingen zou vernietigen en daarmee de nederlaag tegenover de fascistien onvermijdelijk maken. Maar - zoolang de eenheid niet op andere wijze tot stand komt, zullen deze pogingen van de Volksfrontregering moeten voortgaan. En omgekeerd, verhinderen deze pogingen van de Volksfrontregering het tot stand komen van de eenheid op revolutionaire weg. Daarom kan de eenheid in de strijd tegen de fascistien niet worden verwezenlijkt als de arbeiders niet de Volksfrontregering opruimen en een eigen politieke macht scheppen. Maar dit laatste is het nu juist, wat door de anarchisten niet wordt gewild. Deze willen het "anti-fascistische front niet uit elkaar drijven", ze willen de kleinburgerlijke groepen niet voor de kop stooten, om hun steun niet te verliezen. Maar daarmee verhinderen ze het tot stand komen van een eenheid door een dictatuur van het proletariaat, en daar ze omgekeerd de revolutie niet aan de bourgeoisie willen verraden, verhinderen ze ook het tot stand komen van een eenheid onder burgerlijke leiding. De strijd tusschen proletariaat en bourgeoisie blijft daarmee voortbestaan, en verlamt de strijd tegen de witten.

Ter illustratie van het bovenstaande, halen we het een en ander aan uit het in Parijs door de CNT, AIT en FAI uitgegeven blad: "L'Espagne Antifasciste". In het nummer van 14 Oct, is onder het hoofd: "De verkeerde weg!" een regeeringscommuniqué weergegeven, waaraan we het volgende ontleenen:

"Madrid, 30 September. - De Gaceta publiceert de officieele beschikkingen die heden door het Staatshoofd zijn onderteekend. Oorlog. - Decreet behelzende het bevel tot mobilisatie van alle gegradueerden en manschappen deel uitmakende van de lichteningen 1932 en 1933, die zich bevinden in de provincies Madrid, Guadalajara, enz. (volgt opsomming).

Vanaf 10 October zullen in de vrijwillige milities van het Centrale Leger en vanaf de 20ste van deze zelfde maand in de milities van de andere fronten de beschikkingen van de militaire Code worden ingevoerd, belooningen, bestraffingen en andere reglementen van toepassing op het regelmatige leger van de Spaansche Republiek.

Zij, die zich niet aan bovenstaande voorschriften en reglementen wenschen te onderwerpen, moeten dat binnen de boven vastgestelde termijn aan de leiders van hun respectieve afdelingen doen weten. De leiders zullen dan aan de inspectie van de militia de namen doorgeven van hen, die er niet mee accoord zijn, teneinde over te gaan tot het verstrekken van volmachten."

"L'Espagne Antifasciste" noemt dit "de ernstigste fout die men op dit oogenblik kan begaan in de leiding van de strijd tegen de reactie". "Het decreet van de regering te Madrid zou, wanneer het werkelijk werd uitgevoerd, tot gevolg hebben dat de miliciens werden verdreven en dientengevolge, dat de waardevolle colonnes der miliciens van de syndicale organisaties, die tot deze dag het geheele gewicht van de strijd op de meest gevaarlijke plaatsen hebben gedragen, door de krachten van leger en politie zouden worden ontwapend. Nooit zullen de anarchisten, noch de revolutionaire arbeiders toelaten dat geweren, die zij ten koste van zoveel bloed hebben veroverd, hen zullen worden afgenomen, of dat al de op het terrein van de organisatie van een antifascistische volkskracht tot stand gekomen veroveringen door een eenvoudig vodge papier zullen worden te niet gedaan."

Deze houding, die ongetwijfeld de eenig juiste is, zou echter tot konsekwentie moeten hebben, dat de CNT nu ook er naar streeft de Volksfrontregering, die zoo'n groot gevaar voor de strijd vormt, uit de weg te ruimen. "Deze ukase van de regering te Madrid heeft niets gemeen met het principe van eenheid in commando en anti-fascistische militie van het gehele volk dat door de CNT wordt voorgestaan." Maar hoe kan men nu meenen, dat met behoud van de Volksfrontregering er een a n d e r e eenheid mogelijk zou zijn dan deze? Hoe kan men meenen, dat de Volksfrontregering een eenheid niet zal trachten te beletten waarbij de a r b e i d e r s de geheele macht krijgen, en dus de regering wordt uitgeschakeld? De Volksfrontregering gaat met dit decreet de eenige weg die ze KAN gaan. Maar juist omdat dit voor haar de eenige weg is, en deze eenige weg tegelijkertijd tot een nederlaag van de revolutie en daarmee van de heele strijd moet leiden, moet noodzakelijk deze regering worden opgeruimd.

Inplaats van dat te doen, streeft de CNT naar een compromis met de burgerlijke krachten. Daardoor wordt echter het probleem waarom het gaat, niet opgelost. Een "leiding", die op dergelijke innerlijke tegenstellingen is opgebouwd, als die tusschen CNT en republikeinen, een "eenheid" tusschen zoo verschillende deelen, kan nooit krachtig zijn. De "leiding" zal niet in staat zijn eenig initiatief te nemen, ze zal machteloos zijn door de inwendige tegenstrijdigheid. Elke maatregel die de strijd verzekert ten koste van de burgerlijke elementen, wordt door hen belet. Pas als de arbeiders uit zich zelf handelen, kan een dergelijke "leiding" achteraf de handeling sanctioneeren, omdat het nu eenmaal niet anders meer mogelijk is. Zoo moesten b.v. eerst duizenden arbeidersvrouwen in Madrid demonstreeren en circa 50.000 arbeiders uit de fabrieken optrekken, voordat massaal aan de loopgraven buiten Madrid werd gewerkt. Het initiatief kwam ook hier niet van de regering, maar van de massa zelf. Een "leiding" die initiatief heeft en werkelijk in staat is de acties richting te geven kan slechts door de arbeiders zelf worden gevormd, door hun klasse-organisaties, die niet, zooals de bestaande organisaties, de uitdrukking zijn van politieke opvattingen, maar van de klasse-positie der arbeiders.

De bestaande organisaties zullen een dergelijke werkelijke eenheid nooit kunnen verwezenlijken. De compromis-oplossingen, de uit afgevaardigden van alle richtingen samengestelde comité's, drukken slechts de verdeeldheid uit. Door het samengaan in één comité door CNT, POUM, UGT en republikeinen zijn de verschillen tusschen deze

organisaties nog niet weg. Ze komen nu alleen op andere wijze tot uitdrukking, inplaats van dat ze openlijk aan den dag treden, worden ze nu in deze comité's tegenover elkaar gesteld en verlammen daardoor hun werking. Zou de sterkste organisatie, de CNT dus, de andere er uit verdrijven, om zoo de comité's weer het handelen mogelijk te maken, dan zou dit slechts de instelling van een partij-dictatuur naar het voorbeeld van Rusland kunnen beteekenen.

De economische toestand.

Er is echter niets, dat op het tot stand komen van een klasse-eenheid, over de organisaties heen, wijst. Hoewel de noodzaak dringt, zijn de ideologische verschillen tusschen de arbeiders te groot, dan dat ze met eens kunnen worden overwonnen. Het blijft een "compromis".

Het compromis heeft nieuwe vorm gekregen door de oprichting van de Nationale Raad van Verdediging en de deelname van de CNT aan de Catalaanse regering. Tot daar aan toe hield de CNT zich hiervan afzijdig, om kon zij nog zuiver de arbeiderbelangen vertegenwoordigen. Nu moet zij echter het compromis verdedigen, en boet daardoor aan haar revolutionair programma in.

Voor al in de praktijk. Het officieele economische program van de CNT is praktisch niet gewijzigd. In de "10 punten", aangenomen op het congres van de CNT te Barcelona, waarvan de eerste punten op de oprichting van de Nationale Raad van Verdediging betrekking hebben, vinden we de volgende samenvatting:

- 6) Socialisatie van de banken. Opheffing van de interest en de agio; definitieve opheffing van de nationale, provinciale en plaatselijke openbare schulden.
- 7) Socialisatie van de kerkgoederen, van het financieel bezit, van de grootindustrie, van de groothandel, van het transport in het algemeen, evenals van de ondernemingen (onverschillig van welke belangrijkheid) waarvan is b e w e z e n dat ze steun hebben gebracht aan de rebellen.
- 8) Arbeiderscontrole in de particuliere handel en industrie; vruchtgebruik door de arbeiders Syndicaten van de gesocialiseerde productie- en ruilmiddelen. Vrije proefnemingen in bedrijven die, door hun speciale positie geen gevaar loopen de algemeene gang van de economie in gevaar te brengen. Planmatig inrichten van de grootindustrie en de meest belangrijke cultures. ("L'Espagne Antifasciste" 1 October)

Groote duidelijkheid kan men aan dit program niet toeschrijven. Wat is bedoeld met "socialisatie"? Wil dat zeggen onder beheer van de vakverenigingen brengen? Of wil het zeggen dat de arbeiders zelf de bedrijven in beheer nemen? Dat laatste kan zeker niet de bedoeling zijn, want dan hadden de vakverenigingscommissies van UGT en CNT geen taak meer. Wat wordt bedoeld met "arbeiderscontrole" in de bedrijven die niet worden gesocialiseerd? Hoe ver gaat deze? Wie krijgt de beschikking over het "gesocialiseerde" kapitaal? Wat wordt bedoeld met de "vrije proefneming" in de niet-vitale bedrijven? Wil men daar uitproberen hoe de communistische maatschappij er uit zal

moeten zien? Dat zou een groote naïviteit zijn, omdat nu eenmaal een communistische maatschappij geen samenraapsel is van losstaande bedrijven, maar een organisch geheel. Communisme in enkele bedrijven is nog veel minder mogelijk dan communisme in één land. Het is slechts utopie.

Tot deze en dergelijke vragen geeft het program van de CNT aanleiding. Maar de uitvoering is toch altijd weer anders. In "L'Espagne Antifasciste" vinden we het volgende omtrent de regeling van het woningprobleem:

"Na de snelle overwinning van het volk over de fascistische rebelle te Barcelona, hebben onze kameraden van het bouwvak, behorend tot de CNT, zich gegroepeerd in verschillende secties die tot taak hebben zorg te dragen voor de onmiddellijke behoeften van de nationale economie in tijd van oorlog en revolutionaire opbouw."

"De eerste daad was de verlaging van de huurprijzen in de volgende verhoudingen:

Tot 200 pesetas per maand 50% reductie.

Van 200 tot 300 pesetas per maand 25% reductie.

Boven 300 pesetas per maand geen reductie, dit alles geldt voor gebouwen die als woningen worden gebezigd."

(Volgt een beschrijving van een woning van de laagste klasse en reducties voor gebouwen die voor andere doeleinden worden gebruikt).
"Al het bovenstaande is werkelijk bereikt."

"Socialisatie van de huizen en benutting der fondsen."

"Het volgende is het programma opgesteld door de commissie uit de CNT". (N.l. de "Commissie van het stadseigendom", die het woningvraagstuk behandelt.)

"Het zal niet langer de eigenaar zijn, die het huurbedrag opstrijkt, maar de respectievelijke commissie van elk der districten. De eigenaar zal uitsluitend een rente krijgen van het kapitaal dat de gebouwen vertegenwoordigen na een door de Commissie gedane schatting. Deze rente zal de 2% niet te boven kunnen gaan, en zelfs als de eigenaar talrijke gebouwen bezit, mag de som die hij opstrijkt niet uitgaan boven het maximum loon vastgesteld voor ingenieurs, architecten en technici. Er zullen echter speciale regelingen worden getroffen voor de kleine bezitters. Aan de andere kant zullen de gebouwen die aan de vreemdelingen behoren niet worden gecontroleerd, maar wat de huurprijs aangaat aan dezelfde wetten onderworpen. Is deze rente aan de eigenaar betaald, dan zullen de overblijvende sommen als volgt worden gebruikt:

1) Voor de verbouwing, de inrichting en het onderhoud van de bestaande gebouwen (collectieve douches, sanitaire inrichtingen, enz.)

2) Voor de bouw van nieuwe scholen, waaraan de behoefte zich zeer dringend doet gevoelen. Onze Spaansche kameraden hebben hier de bewuste misdaad van de fascistische of republikeinsche regeeringen goed te maken, die elkaar voor de 19de Juli 1936 aan de macht hebben opgevolgd.

3) Voor de bouw van nieuwe gebouwen, zoowel voor woning als voor openbare diensten, hospitalen, bibliotheken, enz.

Socialisatie van de eigendommen en de hypotheeken.
Er is allereerst een moratorium ingesteld voor den duur van zes maanden voor de betaling van alle hypothecaire leeningen, evenals

voor de rechterlijke beslissingen die zijn uitgesproken of in behandeling zijn met betrekking tot deze kwesties.

Alle leeningen met een rente hooger dan 4% zijn automatisch op deze tax teruggebracht teneinde de woeker af te schaffen.

Met betrekking tot de toekomst, volgt hier het programma dat door de Commissie is opgesteld:

Het gedeelte van een bezitting waarop hypotheek rust zal in beheer worden genomen door de gemeenschap. De hypotheek zal worden terugbetaald, maar het gedeelte dat onder hypotheek was zal eigendom worden van de gemeenschap.

De Commissie meent, dat alleen de rechtstreeksche afstammelingen zullen mogen erven van de woningrente; als de eigenaar geen kinderen heeft, zullen de gebouwen aan de gemeenschap komen." ("L'Espagne Antifasciste" 10 October).

De voornaamste zorg van deze "revolutionaire opbouw" en het toekomstplan van de CNT is blijkbaar de schadeloosstelling van de huiseigenaren. In plaats dat het huiseigendom eenvoudig wordt onteigend, wordt de eigenaar een vergoeding gegeven in de vorm van een arbeidsloos inkomen. De rente op leeningen wordt beperkt tot 4%. Maar deze 4% worden nog steeds, evenals vroeger, opgebracht door de massa van arbeiders, die zelfs onder deze omstandigheden nog gedwongen wordt een, zij het belangrijk verminderde, huur te betalen.

En, terwijl de vroegere eigenaren een loon opstrijken dat met dat van de bestbetaalde arbeiders gelijk komt, verkeert een groot deel van de arbeidersklasse nog in ellendige omstandigheden. Dit kan men althans afleiden uit een ander bericht in hetzelfde nummer van "L'Espagne Antifasciste":

"De Bank van Leening was door de Commune van Parijs leeggehaald en alle voorwerpen gratis aan de beleeners teruggegeven. Deze maatregel is nagevolgd door de Spaansche Revolutie, maar zij is slechts een verzachtend middel. Het syndicaat CNT van de beambten van de Bank van Leening te Madrid stelt de onmiddellijke omvorming van de Banken van Leening voor in instellingen van gratis credit voor de arbeidende klassen, tegen een vergoeding van 2% per jaar."

Overbodig is de Bank van Leening toch nog niet geworden. Er is dus geen sprake van, dat ieder arbeider die zijn plicht verricht tegenover de gemeenschap, omgekeerd van de gemeenschap dat verkrijgt wat hij nodig heeft om te leven - of, als er van iets te kort is, althans evenveel als anderen. Er zijn blijkbaar nog steeds mensen, die leven van een hoog, arbeidsloos inkomen, en aan de andere kant mensen, die met hard werken te weinig verdienen om te leven.

Men ziet het, de "socialistische opbouw" in Catalonië is nog slechts heel weinig gevorderd. In werkelijkheid is er weinig anders gebeurd dan dat de ondernemingen onder controle van de vakverenigingen zijn gesteld en voor de oorlogsbehoeften en de behoeften van de stadsbevolking werken. Van een zelfstandig beheer door de arbeiders is echter geen sprake; het kapitalistische loonstelsel blijft gehandhaafd, de oude bezitters ontvangen nog steeds een, zij het gereduceerde kapitaalsrente. Het eenige verschil met vroeger is, dat deze rente besnoeid wordt ten behoeve van sociale voorzieningen. De

voortdurend herhaalde bewering, dat dit alles "nooit meer ongedaan kan worden gemaakt", zal, als de witten werkelijk zouden overwinnen, ijdel blijken. De oude bezitters zouden dan waer in hun rechten worden hersteld en zouden zich aan de arbeiders kunnen wreken over het geleden "onrecht". Hoogstens zouden enkele ondernemingen, waarvan de eigenaars zijn doodgeschoten, of waarvan de papieren zijn vernietigd door grotere ondernemingen worden opgeslokt. De "socialistische van de industrie en de banken" zouden de witten, ingeval van een overwinning aan hun kant, echter even gemakkelijk ongedaan kunnen maken als de verdeling van de grond op het platteland.

Ondertusschen beschouwen de Catalaansche anarchisten met de grootste gemoedsrust de vorderingen van de witten in Spanje. Zij stellen het nog steeds voor, alsof er in het geheel geen ernstig gevaar dreigt. In "L'Espagne Antifasciste" van 14 October vinden we de volgende uitlatingen van Durutti, die wel heel duidelijk de lichtzinnige zorgeloosheid van de anarchisten demonstreeren:

"Met een beetje gezond verstand begrijpt men dadelijk de bewegingen van de vijand. Hij wendt al zijn energie aan in een aanval op Madrid. Gedurende deze tijd neemt de druk op het front in Aragon toe. De muiters weten, dat goedschiks kwaadschiks, Huesca, Saragossa en Teruel weldra in onze handen zullen vallen. Wanneer dat gebeurt, hebben zij de oorlog verloren. Uit een strategisch gezichtspunt, zijn deze drie plaatsen van buitengewone beteekenis. Wanneer wij ze nemen, zal het vijandelijk front van Calatayud tot Burgos in stukken zijn gebroken, en de kring zal zich sluiten, even exact als in het offensief van de Sierra. Overigens zullen we een leger van meer dan 100 000 man op de been kunnen brengen. Asturië zal weldra van de muiters zijn bevrijd, en de Asturiërs zullen wel weten, wat ze met Galicië en Castilië hebben te doen. Aan de andere kant, verkeeren Granada en Córdoba reeds in een kritieke toestand.

Onder deze omstandigheden staat de vijand klaar om zijn laatste troef uit te spelen, door te trachten Madrid te veroveren, maar het zal hem niet gelukken."

Het werkelijk verloop van de strijd in Spanje, laat zien, dat dit niets dan illusies zijn. Maar illusies over de eigen krachten, moet ten absolute zekerheid de nederlaag ook van de Catalaansche arbeiders doen niets om hierin verandering te brengen.

Men kan het de CNT en FAI niet verwijten, dat de antifascistische strijd gevoerd wordt door een reeks uiteenlopende organisaties, die elkaar zelfs in het uur van het uiterste gevaar wantrouwen en daardoor niet tot eenheid in de strijd komen. Deze versplintering van het anti-fascistische front is tenslotte slechts de uitdrukking van het feit, dat de krachten van het Spaansche proletariaat alleen niet groot genoeg zijn om de proletarische revolutie door te zetten. Aan de andere kant is gebleken, dat het burgerdom geen zelfstandige macht meer kan ontplooien, het is nu al uiteengevallen, of zwaait tusschen fascistische reactie en verzet met behulp van arbeidersorganisaties heen en weer. De CNT en FAI spiegelen deze toestand van de klasseverhoudingen in Spanje weer. De strijd, die ze voeren, en de doeleinden, die ze nastreven kunnen niet boven de eigen krachten uitgaan; ze blijven noodzakelijk beperkt tot een samengaan met sociaal-democratische en

kleinburgerlijke kringen, in de strijd tegen de fascistische reactie en ook bij de pogingen tot verwezenlijking van de sociale revolutie.

Er moet aldoor opnieuw naar compromissen worden gezocht tusschen de verschillende partijen en organisaties, die de uiteenlopende groepen der bevolking vertegenwoordigen, want ieder oogenblik dreigt de onderlinge strijd het strijdfrent te doen springen. Maar daardoor wordt geen hecht strijdfrent gevormd, dat alleen kans zou hebben zich tegen het door meedoogenloos geweld aaneengesmede fascistische front te handhaven. En het is zich zelf en de arbeidersklasse bedriegen, deze werkelijke toestand met illusies over de militaire strijd zoowel als over een verwerkelijking van het "vrije communisme" te bedekken. Nog altijd is het goed geweest, de dingen te laten zien, zoals ze zijn, en dat geldt zeker voor de Spaansche arbeiders, die een strijd op leven en dood uitvechten. De CNT en FAI schieten hierin te kort, ze doen het voorkomen, alsof zij de overwinning over het fascisme brengen en ook de "sociale revolutie", het "vrije communisme" nu reeds gaan verwerkelijken. De feiten zullen dit als illusies laten zien en zoo aantoonen, dat ook deze anarchistische tak van de oude arbeidersbeweging niet voor de revolutionaire klassenstrijd van heden is berekend.

In de strijd tegen, en onder de slagen van de fascistische dictatuur der grootbourgeoisie zal de arbeidersklasse tot eenheid groeien; - een eenheid, die zich niet meer manifesteert in grote vakorganisaties, of het aanhangen aan deze of gene partij. Vakverenigingen en arbeiderspartijen kunnen alleen tot compromissen met de bezittende klassen komen; het doet er niet toe, of deze organisaties sociaal-democratisch of anarchistisch geïntendeerd zijn. Met de fascistische grootbourgeoisie, die het monopolie, de uitsluitende beschikking over alle takken van het maatschappelijk leven voor zich opeischt, is een compromis onmogelijk. Dit monopolie kan alleen door de dictatuur van het proletariaat, die van de arbeidersraden uitgeoefend wordt, worden gebroken.

Vrijwillige bijdragen 7 - 31 Oct. '36:

Fr. Br. 25 J.B. 15 J.A.C.S. 15 T.P. 10 W.Br. 10 C.N. 5 T. 10
Fl. 10 L.B. 12½ H.W. f 1.50 allen te A.
v.d.L. 5 W.W. 5 Fr.A. 20 H.G. 30 allen te A.

Voor emigranten: f 1.-

Deze verantwoording is weer veel te klein! Hij is op geen stukken na voldoende om onze onkosten te dekken, zeker niet, nu deze door de stijging van de prijzen van papier, enz. zoo sterk zijn gestegen. Als allen, die belang stellen in de PIC er ook een regelmatige bijdrage, zelfs van enkele centen, voor over hebben, kunnen ze ons daardoor door onze moeilijkheden heen helpen! Zorgt, dat we gauw de bodem van onze kas weer zullen kunnen zien, die al lange tijd onder onze voeten is verdwenen.

DE OPSTAND DER ARABIËREN
IN PALESTINA

"De bourgeoisie rukt door de snelle verbetering aller productiemiddelen, door het oneindig gemakkelijker verkeer alle, ook de meest barbaarsche volken in den kring der beschaving. De goedkoope prijzen harer waren zijn de zware artillerie, waarmee zij alle Chineesche muren tegen den grond schiet, met welke zij den hardnekkigsten vreemdelingenhaat der barbaren tot overgave dwingt. Zij dwingt alle naties, zich de productiewijze der bourgeoisie eigen te maken, wanneer zij niet te gronde willen gaan....." (Communistisch Manifest).

De gebeurtenissen in Palestina bevestigen voor de zooveelste keer opnieuw, wat het Communistisch Manifest over de revolutionaire rol van de kapitalistische productiewijze zegt. Ook in Palestina wordt een achterlijke, feodale productie door de kapitalistische verdrongen, en wel treedt deze laatste in haar tegenwoordige, moderne vorm op, voorzien van de meest doelmatige arbeids- en transportmiddelen, productiemethoden en organisatie. Des te hardhandiger gaat het verdringen van de oude, ingewortelde gewoonten. Opstanden en verzet van de bevolking zijn het gevolg.

Palestina, dat tot aan het eind van de oorlog tot het oude Ottomaansche Rijk gehoord had kwam toen onder het protectoraat van Engeland te staan. Van die tijd af aan begonnen zich de joden in het land te vestigen, wat nu pas mogelijk was, waar ze de bescherming van het Engelsche gouvernement hadden. Sinds die tijd is het niet stil geweest van verzet en onlusten der Arabieren, die zich tegen het vordringen van de Joodsche nederzettingen keerden. Maar de laatste groote beweging, die met een algemeene staking en boycott der Joden begon en die tegelijk tot een strijd met de wapenen in de hand werd, die zich niet alleen tegen de Joden, maar ook tegen het Engelsche bewind keerde, heeft alle vroegere verzetspogingen verre overtroffen. Palestina was een land in volle opstand, en deze toestand heeft maandenlang geduurd.

Deze opstand is, evenals alle vorige verzetspogingen, door het militaire geweld van Engeland onderdrukt, en de kapitalistische doordringing van dit land zal, zij het dan met schokken, zijn voortgang vinden. Het bijzondere van de toestand in Palestina, waarin het van andere kapitalistische veroveringen verschilt, is nu, dat het Engelsche gouvernement als beschermer van de beide tegenovergestelde belangen, van de Joodsche en de Arabische, optreedt. Dat verandert natuurlijk niets er aan, dat de kapitalistische verovering van het land zijn voortgang vindt, het is juist de taak van het Engelsche bewind er voor te zorgen, dat deze haar "ordelijke" voortgang vindt. Maar het

heeft er belang bij, dat geen van de beide elkaar bestrijdende groepen zooveel zelfstandigheid krijgt, dat hij zich aan het Engelsche bewind kan onttrekken.

Hierdoor wordt ook een licht geworpen op de verhoudingen bij de Arabieren zelf. Hoe achterlijk ook de productie en de maatschappelijke toestanden bij de Arabieren mogen zijn, er is toch al een heerschende klasse aanwezig, die zich naar het voorbeeld van de kapitalistische landen in partijen heeft georganiseerd en van alle moderne middelen van propaganda en beïnvloeding der openbare meening gebruik maakt om haar heerschersplaats te handhaven, - ook tegen de indringende kapitalistische machten der Joden. Ze hebben partijen georganiseerd, geven tijdschriften en dagbladen uit, niet alleen in Palestina, maar ook in andere Arabische landen en zelfs in Londen.

Dat wijst er op, dat de oude heerschende klasse in dat land met feodale en achterlijke productieverhoudingen, in de uitbuiting en in de handhaving van hun macht, reeds tot kapitalistische methoden is overgegaan. Dit wordt door de gegevens over de economische toestanden in de Arabische productie bevestigd. Zoo wordt bericht, dat onder het Turksche regiem vele gronden, waarop Fellachen en Bedoeïnen (Arabische landbouwers) wonen, door list of geweld op naam van de Effendi's (grootgrondbezitters) werden gezet. Dat is het begin van de beruchte, zoogenaamde "oorspronkelijke accumulatie". Maar deze werd voortgezet met "ordelijke" middelen. De primitieve arbeidsmethoden van de Fellach en de slechte bodemgesteldheid maakten, dat de opbrengst van de bodem nauwelijks toereikend was om hem en zijn familie te onderhouden. Het één houdt natuurlijk verband met het ander. Als er niets over is van de oogst om te verkoopen, om betere gereedschappen en wat anders noodig is voor het verbeteren van de bewerking van de grond terug te krijgen, dan brengt alleen een extensieve bebouwing van de grond uitkomst. De Effendi heeft hem om te verpachten, maar vraagt daarvoor meestal een derde, vaak nog meer van de opbrengst. De Fellach wordt daardoor aangezet tot meer werk, maar komt er in de regel niet. Zoo raakt hij aldoor dieper in de schuld bij de Effendi en een van de vaak voorkomende misoogten doet hem de das om. Zij grond gaat in het bezit van de Effendi over, hij werkt nu geheel als pachtboer en moet een derde of nog meer van zijn geheele oogst afstaan.

Het gevolg is een groote concentratie van het bodembezit, die zich ook nu nog, en sedert de Joodsche immaigratie zeker in niet mindere mate, doorzet. Een paar getallen van even na de oorlog laten zien, hoe groot het bodembezit van de Effendi's toen reeds was. Er waren toen:

11	grootgrondbezitters met ieder meer dan 100 000 dunam (9000 HA)
9	" " " " " " 30 000 " (2700 HA)
120	" " " " " " 10 000 " (900 HA)

Deze eigenaars hadden toen ongeveer 3 Miljoen dunam in bezit, (2700 vk. K.M.), dat is 1/7 van de oppervlakte van Palestina, of het grootste gedeelte van het bebouwde land.

De macht van de heerschende klasse bij de Arabieren berust op deze afhankelijkheid en onderworpenheid van de landbouwers, zij zullen met welke middelen ook trachten tegen te houden, dat deze er onder uit komen. En om deze reden keeren zij zich tegen de Joodsche immaigratie, die door de omwenteling van de oude productiemethoden die zij meebrengt, mogelijkheden daarvoor schept. De Joodsche geschriften over

Palestina zijn vol over deze zijde van hun kolonisatiewerk daar. Ze teekenen ons het primitieve fellachen-bedrijf, ze laten ons de ellendige toestand van het fellachendorp en het leven daarin zien, en wijzen met trots op de fellachendorpen in de buurt der Joodsche nederzettingen, die zich met behulp der Joodsche kolonisten reeds tot een hooger peil van productie en gewoon leven hebben opgewerkt. Maar dat was alleen mogelijk, doordat deze fellachen een deel van hun grond aan de Joodsche kolonie verkochten tegen een prijs, die hen in staat stelde, de overgebleven grond met betere middelen, intensiever te bewerken. De Joodsche schrijvers moeten zelf constateeren, dat voor het overgrote deel der fellachen, die niet in zulke gunstige omstandigheden verkeerden, een verbetering van hun bedrijf onmogelijk is, en wel omdat zij niet over het noodige geld beschikken. Van de fellachen, die telkens naar hun grond terugkeeren, waarop ze sinds eeuwen hebben gewerkt en waarvan ze zijn verdreven, omdat de Joodsche kolonies de grond van de effendi hebben gekocht, vertellen de Joodsche schrijvers niets. Maar toch is het daarom niet minder een feit, en het brengt de Joodsche kolonisten vaak in moeilijkheden, die ze uit de weg trachten te ruimen door deze fellachen een schadeloosstelling in geld te geven. De Joden meenen nu, dat deze fellachen hun "recht" gekregen hebben, maar de fellach heeft andere begrippen over recht. Zijn "recht" was het sinds eeuwen, om op de grond te leven en te werken, mocht hij dan ook in het bezit van de effendi zijn overgegaan. Hier zien we het zuivere geval, dat waar de menschen van een oude productiewijze door de vertegenwoordigers van de nieuwe worden verdrongen, daar wordt geen "recht" gedaan, maar zet de sterkere zich door.

De Joden beroepen zich op hun historisch "recht" uit de geschiedenis, die zegt, dat Palestina het land "hunner vaderen" was. Maar dit "recht" kreeg pas beteekenis, toen het de Engelsche regering na de oorlog te pas kwam, het erkende en zijn verwezenlijking toezegde. Nu pas konden de Joodsche schrijvers antwoorden op de vraag wie de grond in Palestina toebehoort: De grond hoort aan het Joodsche volk en de Arabische bewoners van dat land. Bij nader inzien is allebei een frase; feitelijk behoort de grond aan de Arabische grootgrondbezitters, die de macht over de menschen hebben die er op werken, en aan de Joden, die over genoeg geld beschikken om hem van de effendi's te kopen.

Ook waar het Communistisch Manifest zegt, dat het kapitalisme "nog heel andere tochten heeft volbracht dan volksverhuizingen en kruistochten", vindt het in de gebeurtenissen in Palestina en de Joodsche immigratie daarheen zijn bevestiging. De Joodsche immigratie heeft van allebei wat; hij is zoowel volksverhuizing als een soort kruistocht. Het is een volksverhuizing, waartoe het moderne kapitalisme dwingt. In Duitsland heeft het verdrijven van de Joden de vorm van een politieke actie aangenomen, maar ook in andere modern-kapitalistische landen neemt de druk op de Joden toe. De wezenlijke grond hiervoor ligt in de plaats die de Joodsche bevolkingsgroep bij voorkeur in de productie heeft ingenomen en nog inneemt. Zij zat in den handel, werd lange tijd nauwelijks tot burgerlijke beroepen toegelaten, en stond als het ware in ieder land tusschen de maatschappelijke en economische lichamen van het leven. Maar toch waren hun diensten noodig, want door de handel werden de meer of min zelfstandige deelen van het maatschappelijk leven met elkaar verbonden. Maar nu de zelfstandigheid van alle onderdeelen van het maatschappelijk leven het bestaan van de kapitalistische maatschappij in gevaar brengt, en deze in een groote organisatie, de nationale staat, tot een vast geheel wordt

aaneen gesmeed, worden ook de diensten van het Joodsche bevolkingsdeel als handelaar meer en meer overbodig.

De Joden op hun beurt hebben zich door al de eeuwen heen staande gehouden door hun geloofsgemeenschap. Zij stonden in ieder land naast het productie- en bedrijfsleven, maar ze waren over alle landsgrenzen heen tot een geheel aaneengesloten, en juist daardoor bijzonder goed in staat hun bemiddelaars taak te vervullen. En dit feit draagt nu weer er toe bij, dat ze als een geheel van hun plaats worden uitgestoot, en genoodzaakt zijn, zich een eigen "tehuis" te veroveren. Hun volksverhuizing wordt nu een soort kruistocht, want ze trekken als "Joden" terug naar het land, vanwaar ze voor een 30 eeuwen zijn verdreven.

Maar ook al is het Joodsche geloof de ideële band waardoor het de Joodsche emigranten mogelijk is naar Palestina te vertrekken en waardoor het land, waarheen ze gaan, wordt bepaald, ze komen in Palestina als moderne land- en stedebouwers. Ze richten een nieuwe kapitalistische maatschappij in het klein op. Ze koopen grond, en omdat ze voor hun modern landbouwbedrijf groote aaneengesloten stukken grond noodig hebben, komt hen de concentratie van het grondbezit in handen van de effendi te pas. Zoo is 90% van het Joodsche grondbezit van de latifundiënbezitters gekocht, slechts 10% van fellachen. Nagenoeg een vierde van het Joodsche bezit is afkomstig van één familie (Sursuck), en wel 280 000 dunam (35 200 HA), verder 150 000 dunam van 13 effendi's. (13 500 H.A.)

Door de aankoop door de Joden stijgt de prijs van de grond, en daarbij hebben natuurlijk de Arabische grootgrondbezitters belang, maar deze alleen, en ook slechts voor zoover als hun bezit voor Joodsche immigratie in aanmerking komt. De fellachen hebben er alleen in uitzonderingsgevallen voordeel van, daar ze in den regel hun bezit reeds aan de effendi hebben verspeeld. Omgekeerd zullen de fellachen, nu de waarde van de grond naar kapitalistische regelen wordt gemeten, nog meer aan pacht moeten opbrengen, en dat bij de onmogelijkheid om hun bedrijf te moderniseeren. Het gevolg is een versneld tempo van de concentratie van het grondbezit in handen van de effendi's. Dit wordt door nieuwere gegevens ook aangetoond. Zoo is van 1920 tot 1927, dus in acht jaren, 750 000 dunam grond (67 500 HA) door Arabieren verkocht, waarvan door de Joden 365 000 dunam (32 850 HA) zijn gekocht. Zoo wat de helft is dus door Arabieren, d.w.z. door de effendi's gekocht. De kapitalistische opteigening van de feodale landbouwer gaat dus ver boven het bereik der Joodsche kolonisatie uit.

De Joodsche schrijvers kunnen of willen dit feit niet in zijn ware beteekenis laten zien. Ze wijzen op de voordeelen, die de Arabische bevolking door de Joodsche immigratie heeft verkregen, en daar is dan in de eerste plaats de stijging van de waarde van de grond. We zagen al, dat daarvan in de eerste plaats de effendi's profiteeren. Maar dan de mogelijkheid om groenten en veldvruchten aan de Joodsche kolonies te kunnen verkopen, of gelegenheid voor de fellachen om, als ze van hun grond zijn verdreven, als loonarbeiders in de kolonies, of bij de stedenbouw te werken. Ze wijzen op de verbetering en nieuwe aanleg van wegen. In 1921 waren er 460 KM het heele jaar door bruikbare wegen en 1000 KM zomerwegen, in 1929 waren het reeds 750 en 1500 KM. Aan auto's waren er in 1920 een 50 tal, in 1925 was het aantal op 1700 gestegen en in 1933 kwam het op 3000 stuks.

Dat zijn allemaal "voordeelen", die ongetwijfeld het gevolg

zijn van een kapitalistische ontwikkeling der productiekrachten in feodale landen. Het komt er maar op aan, in hoeverre de ingezeten Arabische bevolking er deel aan kan hebben, en daar moet helaas worden geconstateerd, dat dat maar in betrekkelijke mate het geval was. Want kapitalistische productiewijze is tegelijk onteigening van de onmiddellijke producenten van hun arbeidsmiddelen, deze treden hen dan in gemoderniseerde vorm - als kapitaal-eigendom tegemoet, en hij moet zijn arbeidskracht aan de bezitter van dit kapitaal-eigendom verkopen om te kunnen leven. Zoolang deze arbeidskracht gevraagd, of in voldoende mate betaald wordt, profiteert hij van de "voordeelen" van de kapitalistische "vooruitgang" en "beschaving". Maar of, en in welke omvang dat het geval is, hangt ook in het Palestijnsche geval niet af van de koloniseerende Joden, maar van het verloop van de conjunctuur in het geheele kapitalisme, dat zijn eigen bewegingswetten volgt.

Niemand, ook de meest enthousiaste "cultuurbrenger" niet, ontkomt aan deze ontwikkelingswet. Dat moeten ook Joodsche socialisten en communisten ondervinden, die naar Palestina togen om daar een wereld - zij het dan in het klein - naar hun inzichten op te bouwen.

Er is zelfs geprobeerd, communistische gemeenschappen in het klein op te richten, maar al heel gauw is gebleken, dat zulke experimenten evenmin levensvatbaarheid hebben als productie-coöperaties van arbeiders in de modern-kapitalistische landen. Er blijft ook deze "communistische" gemeenschappen niets anders over, dan hetzelfde te doen, wat iedere kapitalistische onderneming doet, namelijk het voor de productie benodigde in eigendom te nemen, - grond en productiemiddelen te kopen, en voor de markt te produceeren. Grond en productiemiddelen zijn dan kapitaal-eigendom, en de arbeid, die er mee wordt verricht, moet dienen om het vruchtbaar te maken; het moet renderen. Aan deze wet ontkomen de "communistische" gemeenschappen evenmin als de Arabische ingezeten landbouwers, de fellachen, Bedoeïnen, enz. En hier komt dan meteen de andere zijde van de kapitalistische productiewijze naar voren. Het is niet alleen een productiewijze die met moderne middelen werkt, die de opbrengsten van het land vermenigvuldigt en ten opzichte van de achterlijke landbouw van de Arabieren een ontzaglijke vooruitgang beteekent, maar het is ook kapitaal-productie. Alleen als ze aan de kapitaalsbehoeften en kapitaalsrechten voldoet, is ze in staat te werken. En daarvoor is niet alleen noodig, meer product te maken, de opbrengst van de menselijke arbeid op te voeren, maar ook het product tegen voldoende hoge prijzen op de markt te verkopen. Eerst op de markt wordt bepaald, of de productie aan de kapitaaleisen voldoet. Kapitalistische productie is productie voor de markt, niet voor eigen verbruik, en daarom ook aan alle wisselvalligheden van de markt, van vraag en aanbod uitgeleverd. Is er vraag naar een bepaald product, dan beleven de producenten ervan een voortdurende groei van hun productie, en genieten allen die er deel aan hebben hiervan de vruchten; de kapitaal-eigenaars hun kapitaalsrente, de ondernemers de ondernemerswinsten en de arbeiders hun loon. Maar krimpt de vraag naar het product in, dan komt de terugslag op de productie, die het op de markt bracht, onmiddellijk. De kapitaalsrente en ondernemerswinsten verdwijnen en de loonarbeiders komen met leegte handen te staan. Het is de keerzijde van de vooruitgang, die de kapitalistische productiewijze vertoont.

De jonge kapitalistische maatschappij in Palestina, die door de Joodsche immigratie daar te weeg is gebracht, is ook aan deze wet-

matigheid niet ontkomen. Dat te meer niet, omdat de Joodsche productie zich daar van het begin af aan op de productie voor de wereldmarkt heeft toegelegd. Zij moest dat wel doen, want de moderne productiemiddelen, de auto's, tractoren, machines, bouwmaterialen, enz., enz., die ze uit het buitenland naar Palestina brachten, konden alleen worden betaald met producten, die op de wereldmarkt ingang vinden. Een voorname plaats namen hierbij in sinaasappelen, Jaffa-appelen en andere Zuidvruchten. De algemeene wereldcrisis, die omstreeks 1930 inzette en nog onveminderd voortduurt, heeft juist bij deze producten een geweldige inkrimping van de vraag te weeg gebracht, en zijn uitwerking op de productie er van in Palestina niet achterwege gelaten. Zoo heeft dan de door de Joden naar Palestina overgebrachte kapitalistische productiewijze, nog voor dat ze zich goed en wel in het achterlijke en feodale land heeft doorgezet, meteen zijn schaduwzijde, de kapitalistische crisis gebracht. De klappen ervan hebben vooral de zwakken getroffen, en dat zijn uit de aard der zaak de Arabische landbouwers, die of van hun grond beroofd als loonarbeider werken, of zich halverwege aan de kapitalistische productie voor de markt hadden aangepast. Ze zijn nu al, na goed 15 jaar Joodsche kolonisatie, uit hun oude levenswijze gestooten, en er bestaat geen mogelijkheid om er weer toe terug te keeren. Voor zoo ver ze van hun grond zijn beroofd, is deze in handen van de Joodsche kolonies, en de fellachen die zich op de marktproductie hebben ingesteld, zien geen kans om hun producten kwijt te raken. De reactie op deze hopelooze toestand bij de Arabieren is, dat ze zich keeren tegen de Joodsche immigratie zelf, want voor hen is deze het, die deze situatie heeft geschapen. Dat het alleen de kapitalistische vorm der moderne productie is, waardoor ze eerst omhoog worden getrokken en naderhand weer in de absolute ellende teruggestooten, is voor hen van geen belang, want een productiewijze die rekening houdt met de behoeften van de menschen die er in werken, is er niet.

Voor hen zijn het de in het land gekomen Joden, waardoor ze worden verdreven, en al hadden zij voordien geen best leven, ze zaten op hun grond en leefden van hun eigen werk al de generaties door, zoo ver men terug kan denken. Aan dit leven waren hun zeden en gebruiken verbonden, gegoten in de vorm van de islaamitische godsdienst, en hier uit werden zij in korte tijd geheel en al uitgeslingerd. Dit feit op zich zelf moest al tot verzet en opstand leiden. Hier vandaan komen telkens opnieuw de krachten van hardnekkig verzet; het zijn de tot proletariërs geworden, of aan de rand van de ondergang staande Arabieren, die een hopelooze strijd voeren. Hopeloos niet alleen omdat een strijd tegen betere productiemiddelen altijd verloren is, maar ook omdat de van hun grond verdreven fellachen in het geheel geen eigen doel nastreven. Zij zijn ook nu nog onderworpen aan hun oude heerschers die hun krachten gebruiken om over de indringende Joodsche kapitaalsmachten de baas te blijven. De eefendi's, die de leiding in de strijd hebben, streven er niet naar, om de fellachen in hun grondbezit te herstellen, het kan hen ook niet in ernst er om te doen zijn de Joodsche immigratie ongedaan te maken, maar wel om grond- en kapitaalbezit in het heele land in handen te krijgen of ten minste te controleeren. Maar daarvoor is de beschikking over de politieke macht in het land noodig, en daarom gaat hun strijd.

Dit is de ondergrond van de Arabische strijd voor nationale onafhankelijkheid, die zich zoowel tegen de Joodsche kapitaalsmachten als tegen Engeland richt. Dat ook de Ille Internationale, ofschoon ze in Palestina weinig te beteekenen heeft, deze nationale leuzen der

effendi's ondersteunt, verwondert nu, 19 jaar na de Octoberrevolutie niemand meer. De reden is klaarblijkelijk het belang van de russische staatspolitiek, die in Azië tegen Engeland zeeert.

De Joodsche arbeidersorganisaties in Palestina (Histadrut) zijn in een soortgelijke situatie gedrongen als de Arabische fellachen, zij komen op voor de Joodsche, kapitalistische kolonisatie en strijden daardoor in het gevolg van de Joodsche kapitalistische machten, die naar de politieke macht streven om zich te kunnen doorzetten. Pas als de Joodsche arbeiders en de tot proletariërs geworden fellachen samen tegen effendi's en Joodsch kapitaalbezit in het strijdperk treden en de moderne productiewijze haar kapitalistisch karakter is ontnomen, pas dan komt er ruimte voor beide bevolkingsgroepen, voor Joden en Arabieren. Zoolang dat niet het geval is, wordt met de oude productiewijze ook de bevolking, die er aan vast zit, vernietigd. En dat zijn in Palestina niet de effendi's, maar de Arabische landbouwers, de fellachen en Bedoeïnen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.

Stuur ons uw vrijwillige bijdrage

Nieuwe Jaargang No. 2
November 1936

Int. Instituut Soc. Geschiedenis Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in telkens grooter werkloosheid en uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten strijd op het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTENTEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewust handelen der arbeiders in de klassenstrijd. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuzen: ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN! DE PRODUCTIE IN HANDEN VAN DE BEDRIJFSORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HANDEN DER BEDRIJFSORGANISATIE'S!

HET TEGENWOORDIGE RUSLAND.

I. Kritiek aan de critici.

De "zestien schoten" in Moskou zijn door de geheele wereld weer-gelmd. Ze zijn de aanleiding geweest tot een omvangrijk raden en gissen met betrekking tot de vraag, wat nu wel de werkelijke grond van deze gebeurtenis mocht zijn. Afgezien van de door de Moskousche Centrale gedresseerde z.g. communisten, was men het er overal over eens, dat men hier met één van de duisterste punten van de geschiedenis van de laatste tijd had te doen. Vergelijkingen met de affaire van de brand in de Rijksdag of de 20ste Juni van Hitler zijn er veel gemaakt. Er was geen gebrek aan alle mogelijke hypothesen, maar een ernstig onderzoek van de oorzaken van deze heele geschiedenis heeft tot nu toe op zich laten wachten. Men heeft zich het hoofd gebroken over vragen als die van schuld of onschuld, zonder te bemerken, dat een dergelijke probleemstelling, of hij nu in bevestigende of in ontkennende zin wordt opgelost, in geen geval het wezenlijke van de zaak raakt. In het gunstigste geval is één ding aangetoond, namelijk de gronzonlooze verwarring met betrekking tot vraagstukken die voor de arbeidersklasse van bijzonder belang zijn. En deze verwarring, is voor ons niets toevalligs, maar wij meenen daarvoor een reeks van oorzaken aan te kunnen geven.

De belangrijkste oorzaak voor het niet in staat zijn tot een kritische, objectieve behandeling van Russische problemen is voor de partijen die de z.g. oude arbeidersbeweging vertegenwoordigen daarin gelegen, dat elke principieele kritiek op Rusland ook een kritiek is aan het wezen van diezelfde oude arbeidersbeweging. Kunnen die socialistische, die in Rusland hun idealen geheel of gedeeltelijk verwezenlijkt zien, de Russische werkelijkheid in al zijn brute naaktheid begrijpen zonder eerst tot het begrip van de naaktheid van hun eigen idealen te zijn gekomen? Zij zijn tot het oordeel niet in staat, omdat ze niet tot een ideologische zelfmoord in staat zijn. Als men wil begrijpen waarom Rusland zich van de October-dagen tot aan de uitroeiing van de menselijke vertegenwoordigers van die Octoberdagen moest ontwikkelen, dan is daarvoor een begrip en een juiste beoordeling van de economische structuur van dit land noodig.

Alle persoonlijke verhoudingen in een maatschappij zijn slechts verpersoonlijkte verhoudingen van zaken. Dat weet de heer Bauer even goed als de heer Trotzky, zij noemen zich immers allebei Marxisten- en toch heeft geen van hen ons getoond hoe de zaken zich werkelijk verhouden. De Bauers en Adlers enz., voor wie Rusland het land van het zich voltociende socialisme is, zij doen verschrikt en praten van een "ongeluk voor het socialisme", van een terugval in voorbije toestanden, of zelfs van het "barbaarsche socialisme".